

מסורת הש"ס

(א) פסחים כה, (ג) [פסח]
 כג. כג. מיר טען. [פסח עשה,
 (ב) תמורה לז. חולין פסח,
 (ד) וינמיש בגבולין עירובין פסח;
 על מלת פסחא וע' פסח;
 דהכל דוחסין; (ה) ובגמ' י
 טעף; דלמה פסחא עשה
 דלחם לז' שמה ששטת;
 (ו) חולין פסח, (ז) ע"י נד: [חולין
 (ק) תמורה לז. חולין פסח.
 (ח) ע"י נד: פסח מ: סוכה מ:
 (י) שביעית פסח מ"ז סוכה מ:
 (יא) חולין נד: בדרות פסח, (יב)
 והיית מן חמור ונכתי ונכתי
 כ"י. רש"י א. וכן הוא בלקוח פ.
 נהר דלחם כרש"ל וכן ה"ל להביא
 כלל כמפור' דלחם וכן מוכיח
 (ט) ונעלם נד: בדרות פסח.
 (מ) פסחים מ: כ"מ א': דמרים
 פד: חולין קל"ה. (נ) ענין חמור
 פסחים כג. ע"י ד"ה חולין
 ותוס' ב"ק ע"י ד"ה חולין
 (ס) [חולין פסח ע"ש, (ע) כן
 הגי' ע"י חמור ר"ה ואפשר
 בקבוצה ובדפדפי' ונאמר: חולין
 ערבות לרש"ל, (פ) ענין
 פסחים פד: ע"ש, (ס) ע"י
 חולין פסח, (זכרון) פסח
 יטיר גורמין, (ק) פסח ו' חמור
 ד"ה משל, (קע) וינמיש חמור
 חולין ד' ע"י סודיה מומח',
 (פסחים מ: מיר. לז) ונעלם
 (לד) [ווסס ד"ה משום,
 (ל) בדפדפי' והיית מן חמור
 שמה ע"ש. ובזכ"ל ונעלם
 הוה נעטות ונעטות ע"ש
 מה שנראה למנוי מהרש"ל.
 וענין ערביה ותוס' הרש"ש
 (ז) [באן] נד"ל להביא ע"ש
 רש"י מ' חרס הוא, ומהרש"ש
 (ז) [תמן] דל' ונעלם ונעלם
 (ח) חולין פסח (מחללן, א) ונעלם
 זה בדרות כמ' ע"ש, (י) ונעלם
 (הררס), (י) וינמיש כמח' ויהי
 נד"ל, (י) וינמיש

הגהות הב"ח

(א) גמ' שכן מין ו' הכשר
ומנין: (ב) שם צמסנה וצאפר
(חטאת) תז"מ ונ"צ ס"א
פרה ח:

מוסף רש"י

וַיֹּא אָתָּה מוֹשִׁיךְ חוֹרְלִין
שְׁנֵימֵשׁתוּ בַּעֲדֶיךָ. וַיִּמְשֹׁם
דָּלִין מְפֹרֵשׁ כִּי לֹא בָּרָא
בְּחִסְלָהּ, אֲלֵטְרֵךְ לִמְלֵךְ לֹא
חִסְרֵךְ תִּהְיֶה מִתְּכָל, וְכִי
מִשְׁמַע מֵאוֹתוֹ שְׁנֵימֵשׁתוּ מִשּׁוּם
לִמְלֵכָה אִתָּה מִשְׁלֵךְ לִנְכֵל,
דָּהָא מִתְּכָל קִרְל אֲדָרָה בְּשִׁיעָה
קִרְפֵּינָה נִפְקָל לִן חִסְרֵךְ מִשְׁלֵכָה
נִינּוּ הוֹסִיעַ טַעֲבִיר חָלֵל דְּמֵה
בְּשַׁעֲתָה, בְּפִקֵּךְ נִדְמֵה
הִתְקַפֵּס לֵךְ (חֲזִירִין סח.)
אֲלֵל יָךְ חֲלֵל הִתְקַפֵּס
מִשּׁוּם מִתְּכָל וְכִי אִתָּה מִשְׁלֵכָה
לִנְכֵל וְחֵלֶה יָךְ וְכִי חֲזִירִין
שְׁנֵימֵשׁתוּ עֲמֵיהֶם (פסחים עב.)
חוֹרְלִין שְׁנֵימֵשׁתוּ בַּעֲדֶיךָ.
דְּלֹאֵי תִּהְיֶה, לֹא דְלֹאֲרִימָא
(שבט) ר"ש אוֹמֵר חוֹרְלִין
שְׁנֵימֵשׁתוּ בַּעֲדֵיךָ יִשְׁרָף.
מִשּׁוּם דְּמִתְּכָל בְּכֹחַ קִדְּשֵׁי
אֲשֵׁרֵי לֵךְ, פִּסְלֵךְ לֵךְ אִתָּה
יִקְבְּרוּ כִּינּוּ לֵךְ מִשְׁמַע מִתְּכָל
לִן חֲזִירִין הוּא אִי קִדְּשֵׁי, אִם
לִימֵר מִן קִדְּשֵׁי אֲשֵׁרֵי כִּינּוּ
פִּסְלֵךְ מִתְּכָל וְכִי פִּסְלֵךְ לֵךְ
יִקְבְּרוּ וְקִרְלֵךְ בְּפִסְתֵּךְ בְּכֹחַ
(דב) בְּקִדְּשֵׁי בָּלֵם מִתְּכָל, לִימֵר
עַל לֵךְ הִפְסִילִין מִתְּכָל
בְּשַׁעֲתָה (מסורה לב) וְכִן הִיָּה
שְׁנֵימֵשׁתוּ בַּעֲדֵיךָ. אִם אִי לֵךְ
הִתְקַפֵּס קִדְּשֵׁי חֲזִירִין אֲשֵׁרֵי
קִדְּשֵׁי מִנְחָה אִתָּה עֲלֵיהֶם מִתְּכָל
טָוִל עֲלֵמָה עֲלֵי דְמֵי בְּתוּקֵךְ
(חֲזִירִין פא) הַשְׁרֹטָה אִי לֵךְ
רַחֲמֵיךָ מִיָּהּ בְּקֹדֶשׁ, שְׁמֵינִי
וְחֵמָה, בְּחִיּוּק מִבְּרוּךְ אִתָּה וְכִן
שֵׁן (רמב"ם) וְכִל שְׁנֵי חֲזִירִין
תִּתְּכִי לִרְחֵל וְכִי לִנְכֵל מִתְּכָל
רוּפֵם אִי דְמֵי. לִימֵר אֲדָרָה
מִתְּכָל, דְּלִימֵי וּפְדֵי, וְהִיטֵי נִימֵר
בְּשַׁבְעִינֵךְ. שְׁמַע עֲשִׂירֵי עֲשֵׂר
הֵינִי שְׁמֵךְ (רמב"ם) יִצָּח עֲשֵׂר
בְּפִרְיֵת עֲלֵיךְ (סוכה עב) אֲדָרָה
שֵׁן, אֲדָרָה. כִּי הִיטֵרֵךְ וְכִי
שְׁמֵינֵךְ עֲשִׂינֵי עֲלֵיךְ

האיש מקדש פרק שני קידושין

ת"ל כו'. כיון דליתרבו הק מינייהו לענין איסור שמיטה איתרבו נמי
 לענין אכילה כחמימים: ואי אהם משליך לכלב וכו'. והכי משמע
 חולין מיניה דאילו האי קרא מיירי בצבא היולא חוץ ממחילתו כגון
 העובר שהולא את ידו בשמיטה אמו ילפינן לה (חולין דף סח.) מהאי קרא
 הלאיסורא ובשר צדעה כגון שילא צב
 חוץ למחילתו בגלו כשהם שזין לו
 חוץ למחילתו הכי הוא כטרפה ולא תאכלו
 ומיעט כספיה לכלב תשליכון אותו
 למעוטי חולין שנשחטו בצורה ודריש
 הכי אותו הוא דנאקר צליאם מחילה
 וילכלב תשליכון אותו דמותר בהנה
 ואלא חולין שנשחטו בצורה הנאסרין
 כחמי"ב כחמי"ב דאסורין אף בהימא:
 תנא כחמי"ב כחמי"ב דאסורין כו'. כדריש
 רבי שמעון אומר מקודש.

בפטר חמור ר' שמעון לטעמיה
לדאמר לעיל (דף טז:) מותר בהנאה:
ובצדכר חלוצ רבי שמעון לטעמיה
לדאמר לעיל (סא) ומותר בהנאה:
ובצוהנאלי צעורה. קסבר איסורו לאו
לדאורייתא לא איסור שחיטתו ולא
לדאורייתא הגאולה ולא דרש בריחוק מקום
אלא להכי אלא מדרבנן דילמא אחי למימר
שנפסלו לאחר שחיטה הן שלא
לדאורייתא דמן וקא מתהני מינייהו ואחי
ליליהבות מקדשים שלא מרק דמן (ט):
ולא סגי להו בקצורה אלמא
לאיפור מן המורה לאי מדרבנן גזר
מחמירינן כולי האי דכצמה גזר
אטו פסולי המוקדשין דלא ינמרו
נקברים אלף חיה אי
איסור דידה לאו לדאורייתא
הא ליכא למיגזר אטו
היא בשריפה (י) ואפילו
אלף איסור מן המורה
מדרבי סופרים בצמה גזר
למימר מקדשים פסולין
המורה אמרה ישרופי וצמיה
שלא מחלוק גדון חולין
צמיה גזר השאו חכמים דברייהן
שלא יפקדון בהם (י) פלגא.
רבי לחלוק על חזיריו: כהן
רבי שמעון
שנפסלו לאחר שחיטה הן שלא
לדאורייתא דמן וקא מתהני מינייהו ואחי
ליליהבות מקדשים שלא מרק דמן (ט):
ולא סגי להו בקצורה אלמא
לאיפור מן המורה לאי מדרבנן גזר
מחמירינן כולי האי דכצמה גזר
אטו פסולי המוקדשין דלא ינמרו
נקברים אלף חיה אי
איסור דידה לאו לדאורייתא
הא ליכא למיגזר אטו
היא בשריפה (י) ואפילו
אלף איסור מן המורה
מדרבי סופרים בצמה גזר
למימר מקדשים פסולין
המורה אמרה ישרופי וצמיה
שלא מחלוק גדון חולין
צמיה גזר השאו חכמים דברייהן
שלא יפקדון בהם (י) פלגא.
רבי לחלוק על חזיריו: כהן
רבי שמעון
שנפסלו לאחר שחיטה הן שלא
לדאורייתא דמן וקא מתהני מינייהו ואחי
ליליהבות מקדשים שלא מרק דמן (ט):
ולא סגי להו בקצורה אלמא
לאיפור מן המורה לאי מדרבנן גזר
מחמירינן כולי האי דכצמה גזר
אטו פסולי המוקדשין דלא ינמרו
נקברים אלף חיה אי
איסור דידה לאו לדאורייתא
הא ליכא למיגזר אטו
היא בשריפה (י) ואפילו
אלף איסור מן המורה
מדרבי סופרים בצמה גזר
למימר מקדשים פסולין
המורה אמרה ישרופי וצמיה
שלא מחלוק גדון חולין
צמיה גזר השאו חכמים דברייהן
שלא יפקדון בהם (י) פלגא.
רבי לחלוק על חזיריו: כהן
רבי שמעון

בשר אלו ואלו מתים
בדגים יין יצאו דגים
אחרון נתפס בשביעי
אלא למאן דאמר מל
חרם הוא וכתב התם
בתרומות ובמעשרות
ואפילו ישראל: גב' ;
לעולא המקדש בתרו
זו מקודשת ואפילו יע
אמו כהן וקא סבר ימ
בר אבין מרב הונא (ט)
בתרומות ובמעשרות
ישראל א"ל ולאן או

א, ר' נח אס חולין הוא קמ"ל דלע"ג דליכא לנמוזי משום דלא לקודש פסולין, דהא
ליכא ולא אחי לחלופי פסולי הכי מש"ק (סו"ס). לע"ג דכדילי עלתא דיער ללא קדשים מינו
היה. כגון תמסר גרילא טריפויה הניכר, וכן השרושת ונצמאת טריפה. נכני מעיין (סו"ס).
וינה ראהו לא אמה שמיטתו לא קרינא בלא חולין נשטתו בעצור, דחייתא כתיב ביה, כי ירחק
אדם מן הטהרה הבאים באחד. תמסר דמיין נשטתו גר"פ אס חסורין ככל מקום
הבאים באחד אין מבלוין. מלה תמי אלה ונמוזי טולו מינה (לע"ג ד). מהדבר
ס"ט דקא אין קאמר (פסחים סו"ס). דאמרן. ויחית חסר כמיוס (ע"ג ד). קודש
העביר (ק"ט פסחים כתיב טיה. שיה יואל אלה כנכס תמיון, חסר חולין קדשים ונכנסן מהם
כל מדרה יואל מכו אז זה וכל איה וקדשים נכנסן לרשות הסוכר (סוכה סו"ס). מתבעים
בתוך זמן היעבור (סוכה סו"ס). נאכלין קודש היעבור, חסר ליהם אין השדה אותו
דכילי אלא אין פסין. השמימי עייל לחולין ע"י היעבור דמיין אס קודש, דלא תמיין
אחרון תתפס בשביעיה. להנכער ופירי עצמו. גדל בשביעיה שכל אלו מכו ככל מקום
(ברכות סו"ס). פירי אס בשביעיה קאמר ראשון (ע"ג ד). פירי ראשון אסור לנמוזי דמיין אלא
(סוכה סו"ס). טובה הנאה. כל מועט דמיין (ברכות סו"ס). רשאי שרלא לנמוזי לנמוזי טולו ע"י

אלמא חולין שנשחטו
לחיכה איסורא
מקדש בהן והאמר רב צפ
ולמעלה ואפילו בחיטי קר

הראויים ליקרב מנין לרבות בעלי מומין מרבה
אני בעלי מומין שכן מין ⁽⁶⁾ המבשר ומנין
לרבות את החיה מרבה אני את החיה שהיא
בשחיטה כבהמה מנין לרבות את העופות
ת"ל ושחטו ושחט אותו ושחט אותו יכול לא
ישחוט ואם שחט ישליכנו לפני כלבים תלמוד
לומר לכלב תשליכון אותו אותו אתה משליך
לכלב ואי אתה ⁽⁶⁾ משליך חולין שנשחטו
בעזרה אישכניהו מר יהודה לרב יוסף ולרב
שמואל בריה דרבה בר בר חנה דהוו קיימי
אפיתחא דבי רבה אמר להו תניא המקדש
כפטר חמור בבשר בחלב ובחולין שנשחטו
בעזרה ר' שמעון אומר מקודשת וחכ"א אינה
מקודשת אלמא ⁽⁷⁾ חולין שנשחטו בעזרה לר'
שמעון לאו דאורייתא ⁽⁸⁾ ורמיניהו ר"ש אומר
חולין שנשחטו בעזרה ישרפו וכן חיה
שנשחטה בעזרה אישתיקו אתו לקמיה דרבה
אמר להו ⁽⁷⁾ פלגא אוקמינכי הב"ע כגון
שנשחטה וגמצאת טריפה ור"ש למעמיה ⁽⁹⁾
⁽¹⁰⁾ דתניא השוחט את הטרפה וכן השוחט
וגמצאת טריפה זה וזה חולין בעזרה ר"ש
מתיר בהנאה וחכמים אוסרים: מכרן וקידש
בדמיהן מקודשת: מנלן מדגלי רחמנא
בעבודת כוכבים ⁽²⁾ והיית חרם כמוהו ⁽¹⁾ כל
ישאתה מהיית חימנה הרי הוא כמוהו
מכלל דכל איסורים שבתורה שרו ונילף
מינה משום דהוה עבודת כוכבים ושביעית
שני כתובים הבאים כאחד ⁽¹⁾ וכל שני כתובים
הבאים כאחד אין מלמדין עבודת כוכבים
הא דאמרן שביעית מאי היא ⁽³⁾ יובל היא
קודש תהיה לכם ⁽⁴⁾ מה קודש תופס את דמיו
י"אף שביעית תופסת דמיה אי מה קודש תופס
את דמיו ויוצא לחולין אף שביעית תופסת
דמיה ויוצאה לחולין תלמוד לומר תהיה
בהוייתה תהא כפיצד לקח בפירות שביעית

בשר אלו ואלו מתבערים בשביעיות בבשר
בדגים יין יצאו דגים נכנס יין ביין שמן יצא
אחרון נתפס בשביעית ופירי עצמו אסור ה
אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימו
חרם הוא וכתבי התם יוכל היא היא אין מידי
בתרומות ובמעשרות ובמתנות יובמי חטאת ו
ואפילו ישראל: גמ' אמר עולא חטאת הנא
לעולא המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנת
זו מקודשת ואפילו ישראל א"ל חכא בישר
אמו כהן וקא סבר מתנות שלא הורמו כמי ע
בר אבין מרב הונא חטאת הנאה ממון או אינ
בתרומות ובמעשרות ובמתנות כמי חטאת וכו
ישראל א"ל ולא ואוקימנא בישראל שנפלו

מִי־אֵלֶּה וְגַם הֵיאָ לֹא וְצִמָּה אֵלֶּה צְנוּנוֹת הִנָּהוּ וְזוֹ הֵיאָ לִרְכִּישׁ הָאֵלֶּה אֵינֶה מִמּוֹן. לְקֹדֶשׁ זֶה הָאֵשֶׁת: כִּמִּי שְׂוִירוֹ מִמִּין. הֵיאָ לִפְדֵּי זֶה עֲלֵיו אֵלֶּה לְהַפְרִישָׁהּ וּלְקִיּוּמָהּ לַעֲמֹד אֶף יוֹרֵשׁ זֶה יִפְדֵּי שְׁנֵפֶלֶה לֹא מִצִּית אֲדִי אִמּוֹ כֵּן אֵלֶּה הֵא קָשִׁי לִי־הָאֵלֶּה

הִנָּה תִּרְמוֹתָם שְׁהָאֵשֶׁת יֵשׁ אֹתָהּ תִּרְמוֹתָ לָכֵן. כִּמוֹ שְׁוִירוֹ. וְשִׁלּוֹ הַלְתִּירֹם הִיא וְזֶה אִילוֹ הַפְרִישָׁה אֲבִי בְּטַב־כִּישְׁרָאֵל מְעַכְבָּה לַעֲמֹד, וְעֵלְמֹד, לְאִיקוּמָהּ בְּשִׁפְעָלָה לֹא מִתִּיב מִבֵּית אִוְקוּמָה בְּטַב־כִּי, וְאִשְׁמַעֲיִי זֶה מִתִּיב הַחַיִּים שִׁיִּרְשֵׁם לִי־כֵן. וּמִסְתַּבְּרֵי הַדְּבָרִים אֵלֶּה פְּלִיגָא אֲדִירָאֵל, הֵדָּחֵם אֲדִירָי בְּמִתִּיב מִיִּדֵּי בְּרִיִּשׁ שְׁרִירִךְ מִמּוֹן בְּנוֹן קִדְּוִישׁ שְׁהֵיא הִיא מִזְכֹּת אֹתָהּ לָכֵן. (וּבִכְתָּב מִבְּכּוֹת פֶּרֶק אֱלֹו הַחֲלוּקִין [כ. א.] דְּאִירִי

הראשון אסור לנהוג בעצמו חול אלא ואי ישראל לומר לחברו הילך סלע ותן כל תרומותיך לבן בתי כהן, והיינו טובת ה

נח.

אָלמא חוֹלֵין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא. וא"ת הא משמע לאיכא איסורא דרבנן דהכי משמע לישנא וא"כ היאך מקדש בזה והאמר רב צפ"ק לפסחים (יג קא) דהמקדש מו' שעות ושלמעהל ואפילו בחיטוי קרנייתא דאינס אסורים אלא מדרבנן אין חוששין לקדושין וי"ל דהסם איכא מיהא אסות דאורייתא לפי מה שפי' ר"ת פ' העות אכל הכה אלא אלא איסורא דרבנן ולפי' הקוטנאס נמי לא קשה מדי למקנא דהא אסורין לר"ש אינה מקדשת: (ובן חיה שנשחטה בעזרה.

וע"כ דלורייטא נשרפים כדמוכא פרכ' מיסוי הדס^ב (חולין דף פה:) דקאמר התם אל"כ דחולין שנשחטו בעזרה דלורייטא היינו דגורין חיה אטו כהמה וניחא מה דקאמר וכן חיה אל"כ אי אמרת לאו דלורייטא מאי וכן חיה היא גופה אינה אל"כ דרבנן ואנן נגזור: ושני כתובים הבאים כאחד אין במלמד^ד. תימא היכי הוו כ' כתובים הבאים כאחד הא לא אתי שביעית מעצודת כוכבים דליכא למיפרכ מה לעצודת כוכבים שכן אסורה כהנהגה וי"ל מ"מ נכתבו שביעית ונתי עצודת כוכבים מינה וכח"ל גוונא שפיר כ' כתובים הבאים כאחד בעמק דוכמי^ה ולא צענין שיהא כל אחד יכול ללמוד ואת אחתי אי לא כתיב עצודת כוכבים לא הוה ידעינן דינא דעצודת כוכבים משביעית שהרי אינם שוים דשביעית אחרון אחרון נתפס והראשונים יוראים לחולין ובעצודת כוכבים (ע"ז דף נד ט"ז:) איכא למאן דאמר חליפין וחליפין חליפין אסורין ואפילו למאן דאמר חליפין חליפין מותרים אחתי לא הוי כשביעית שהאחרון נתפס וי"ל מדכתיב (דברים י) כי חרם הוא דמשמע מינה דלדרשא אחא לומר דעצודת כוכבים ושביעית הוו כ' כתובים הבאים כאחד דליכא למימר דלייטריך לגופיה לאשמועינן דחליפין חליפין מותרים דהא ידעינן מדכתיב (שם) כי כמזה דמשמע שאינו עושה שיהא צו אל"כ פעם אחת^ו:
מצינו

קח בפירות שביעית
רים בשביעית בבשר דגים יצא בשר נכנסו דגים
גם יין ביין שמן יצא יין נכנס שמן הא כיצד אחרון
ופירי עצמו אסור הניחא למאן דאמר אין מלמד
דין מאי איכא למימר מיעוטי כתיבי כתיב הכא כי
יכל היא היא אין מידי אחרנא לא: **מתני'** המקדש
ממתנות יובמי חטאת ובאפר חטאת הרי זו מקודשת
מר עולא טובת הנאה אינה ממון איתביה רבי אבא
ית ובמעשרות ובמתנות במי חטאת ובאפר פרה הרי
אל א"ל הכא בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי
ות שלא הורמו כמו שהורמו דמיון בעא מיניה ר' חייא
בת הנאה ממון או אינה ממון אמר ליה תניתה המקדש
ממתנות במי חטאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת ואפילו
מנא בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן
א"ל

צוהת הנאה זו שהיא רצוהה לנחנה לכהן והמעשר ללוי ומיקדשה צוהת
 : " כמי שהורמו דמיין. האילי ועומדת לתרום ונגמרה מלכמו לכן
 ה לעצמו אף יורש זה ופרישנה וימכנה לכהנים וכן היא מתכנה.
 ון אלא הא קשיא ליה א"כ מאי קמ"ל מתניתין פשיטא דמקודשה:
 הוואה

הנאה בתרומתו שהאשה יש לה אותה טובת הנאה, אינה מקודשת שלא נתן לה מעות. מק
 תרומה לכהן. כמו שהורמו. ושלו הם ומכרה לכהן שהרי זכה בהן מורישו כאילו הורמו,
 לתרום להן או כאילו הפרישה אבן, כמו בחיי אבי ומכבה לעצמו של כל חייב להפריש
 בטבל כשישראל ומכבה לעצמו, ואז יורש זה ופרישנה ומכרה, וכן היא מתכנה בתרומה
 ליוקומא שפגעה לו תרומה מבית אבן מהן, אלא לא רוצה לדקדק לה, דאם כן
 ואוקמה בטבלין, ואשמעינן מתני' דכמי ו) שהורמו התרומה דמי, ואוקמה לה, כמו שהורס
 הירוש שללם לכהן. ומסתברא דמקדשה כעלמא, ואצ"ל דאמר ברי פוק בתרז גזריים [פד, ב]
 אלא פליג אדעתא, דהמם איירי במרדא דאפילו ויתור אסור בו [כל שכן] כאלו (היתורא הוא)
 מיירי דכמי שריון מהן בןן קדוש שהם טובות הנאה אינה מהן, אלא כהן שקדש בתרומה
 שהיה היא מוכרת אותם לכהן. (ובכתובות פ"ה) (ובבבבורות פ"א, א) נמי אי"ר נחמן דמתנו
 ובמכות פירק חלו הילוקין [ב, א], וכן מה אסיק ברי דכמי שהורמו מני לכל דבר שהוא מ"ה
 דאורייתא וכו', כדאיתא התם, וכן פסק הר"ן [איתות פ"ה ה"ה]

תַּרְמוֹמוֹתֶיךָ לָבוֹן בְּתֵי כְהֵן, וְהֵייוּ טוֹבֹת הַנָּאֵה שֶׁשֶׁ לוֹ לְיִשְׂרָאֵל שְׂרָשָׁי לְתַמָּה לְכָל כְּהֵן שִׁירָה (פסחים

עין משפט
נר מצוה

קעט א ב מיי פֿײַב מהל
שמיטה ה' ז סמג
עשין סג:
קעט ג מיי פֿײַו מהל עיו
ה' ז סמג לאזין כב
טוש״ע י״ד ס׳ קמד עסיף א:
קפ ד מיי פֿײַו מהל שמיטה
ויוזל ה' ו:
קפא ה מיי פֿײַס מהל ז:
קפב ו מיי פֿײַס מהל אשומ
הלכה ה:
קפג ז מיי פֿײַס מהל ג:
קפד ח ט י מיי פֿײַס מהל

תורה אור השלם

1. וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי
וּבִשָּׂר בְּשָׂדֶה טָרְפָה לֹא
תֹאכְלוּ לְכָלֵב תִּשְׁלַכְנוּ
אֹתוֹ: שְׁמוֹת כָּב ל
2. וְלֹא תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל
בֵּיתְךָ וְהָיִיתָ חֵרֶם כְּמֹהוּ שִׁשְׁךָ
תִּשְׁקָצְנוּ וְתַעֲב וְתִתְעַבְנוּ כִּי
חֵרֶם הוּא: דְּבָרִים ז' כו
3. כִּי יוֹבֵל הוּא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה
לָכֶם מִן הַשָּׂדֶה תֹאכְלוּ אֹתָהּ
תִּבְוֹאָתָה: וַיִּקְרָא כה יב

מוסף תוספות

- [illegible]

תום' ר"י חזקו

- [illegible]